

[Udenrigsministeren]

Så er der spørgsmålet om Europa-Parlamentets rolle, og det er et spørgsmål, der også indtog en fremtrædende plads under forhandlingerne. Der blev ikke opnået enighed. Danmark fastholdt sine synspunkter gående ud på, at der ikke må ske ændringer i kompetencefordelingen mellem institutionerne. Det stik modsatte synspunkt blev fremført af Italien, som netop ønskede at tildele Europa-Parlamentet større indflydelse, og Italien viste sig på samme måde som Danmark ikke indstillet på at ændre holdning.

Formandskabet fremlagde så en model, der bygger på en samarbejdsprocedure, som fastholder den endelige beslutningsret hos Rådet. Det er en procedure, vil jeg gerne sige, som er indviklet og kompliceret, og den vil givetvis være tidkrævende. Det er da også vanskeligt at opfatte den som en forbedring eller en effektivisering af EFs beslutningsproces, men når det er sagt, må det holdes for øje, at det fortsat alene er Rådet, som har den endelige beslutningsret, og dermed regeringerne og de nationale parlamenter.

Formandskabets oplæg indeholder mulighed for, at i tilfælde, hvor Europa-Parlamentet afviser Rådets holdning, kan Rådet så kun træffe beslutning med enstemmighed, uanset om traktaten giver mulighed for vedtagelse med kvalificeret flertal. Den endelige formulering af dette spørgsmål er uklar, men det er regeringens opfattelse, at denne bestemmelse vil kunne udformes på en sådan måde, at den ikke indebærer nydannelser i forhold til den procedure, der allerede i dag er fastlagt i traktatens artikel 149. Det afgørende her vil være den rolle, der i sidste instans tildeles Kommissionen, fordi traktatens artikel 149 netop foreskriver, at Rådet kun kan ændre et kommissionsforslag med enstemmighed, og derfor er der altså ikke noget nyt i, at en institution uden om Rådet kan opnå, at Rådet kun kan træffe sine beslutninger ved enstemmighed.

Så indeholder formandskabets konklusioner i øvrigt traktatændringer på en række områder, og jeg skal opsummere dem ganske kort.

Afsnittet om det europæiske monetære system er meget kort og meget generelt. Flere lande, herunder Danmark, kunne egentlig godt have tænkt sig en mere indholdsrig tekst, men det var ikke muligt af hensyn til Storbritannien.

Teksten vedrørende det, man kalder økonomisk samhörighed, indeholder ikke væsentlige nydannelser. Den er udtryk for en politisk erkendelse af behovet for at bistå de dårligst stillede medlemslande i Sydeuropa, og den foreliggende tekst indeholder ikke finansielle forpligtelser, men er bare udtryk for en politisk erkendelse af dette behov.

Kapitlet om Kommissionens forvaltningskompetence er udtryk for status quo, og der lægges altså ikke op til en ændring på dette område.

Afsnittet om forskning og teknologi er i alt væsentligt en traktatfæstelse af det samarbejde, som allerede eksisterer. Alle væsentlige beslutninger skal fortsat afgøres ved enstemmighed.

Teksten vedrørende miljøpolitik er også altovervejende udtryk for en traktatfæstelse af det samarbejde, der allerede eksisterer.

Endelig vedrørende socialpolitik – et afsnit, der måske snarere burde hedde arbejdsmiljø – bliver der her skabt mulighed for at gennemføre minimumsforskrifter.

Så er der traktaten om det europæiske politiske samarbejde, EPS. Denne traktat er udarbejdet af den politiske komité, og det er sket i overensstemmelse med et mandat, der blev givet af udenrigsministrene den 22. juli 1985.

På Det europæiske Råds møde i Luxembourg fik man i denne sammenhæng løst de sidste udestående spørgsmål, sådan at der i dag er bred enighed om de elementer, der kan indgå i en EPS-traktat.

Fra dansk side har vi i disse forhandlinger bestræbt os på at få traktatteksten begrænset til en beskrivelse af EPS-samarbejdet, sådan som vi kender det i dag, og det har vi gjort ved at sikre os, at der så vidt muligt bliver trukket på formuleringer, der er blevet anvendt i tidligere rapporter og erklæringer m.v. vedrørende EPS; det vil især sige Københavnsrapporten fra 1973, Londonrapporten fra 1981 og Stuttgarterklæringen fra 1983.

I Danmarks holdning er det også indgået, at det europæiske politiske samarbejde har været med til at give de ti – og dermed Danmark – bedre muligheder for at påvirke den internationale udvikling, når vi optræder samlet og taler med én stemme.

Hvis man nu ser tilbage på Stuttgartmødet i 1983 og de forudgående forhandlinger, der jo tog deres udgangspunkt i Genscher-Co-